PATIENTFORENINGEN LUNGEKRÆFT

Krølles Kælder

TOMAS BJÖRNSSON

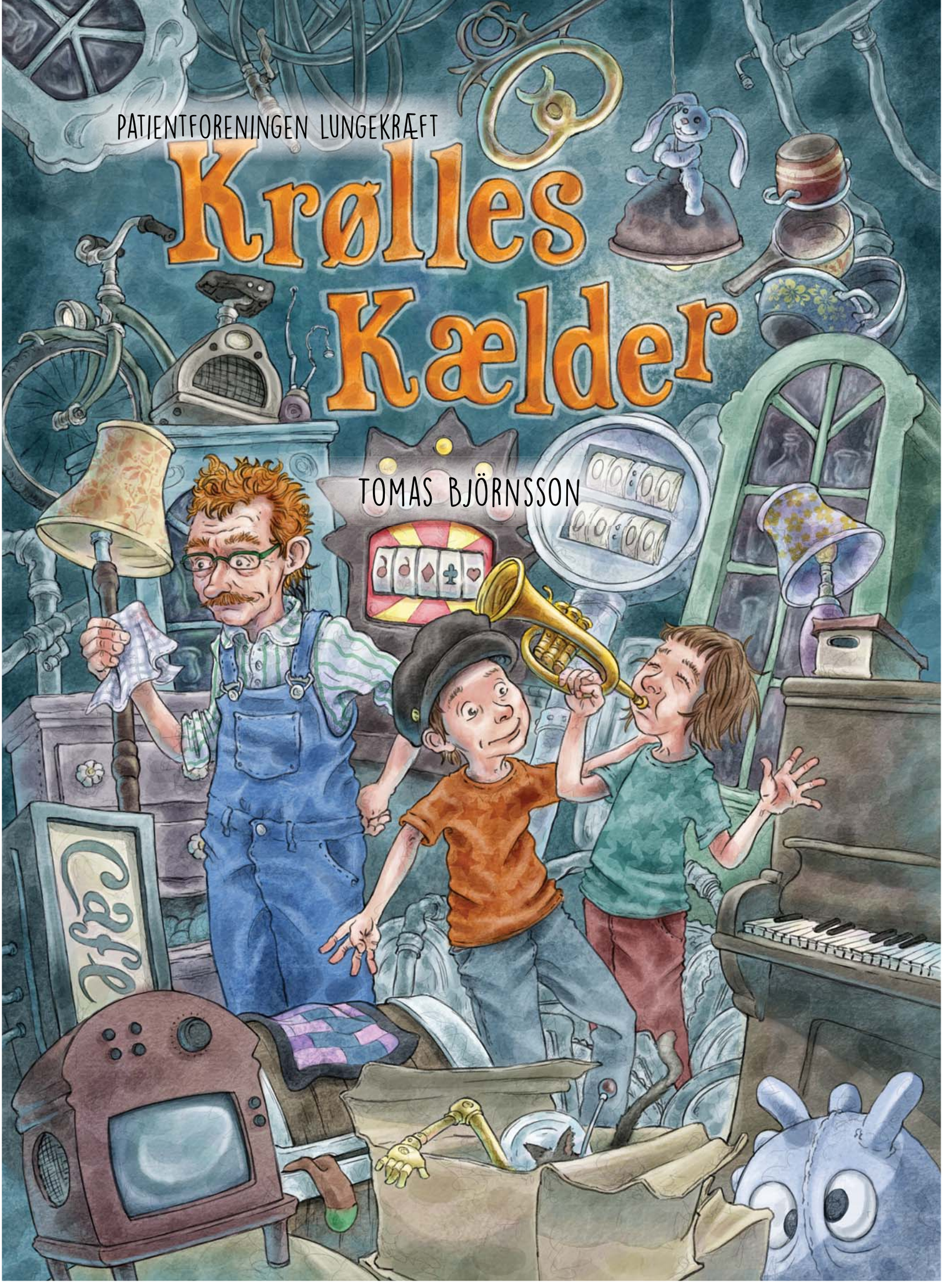

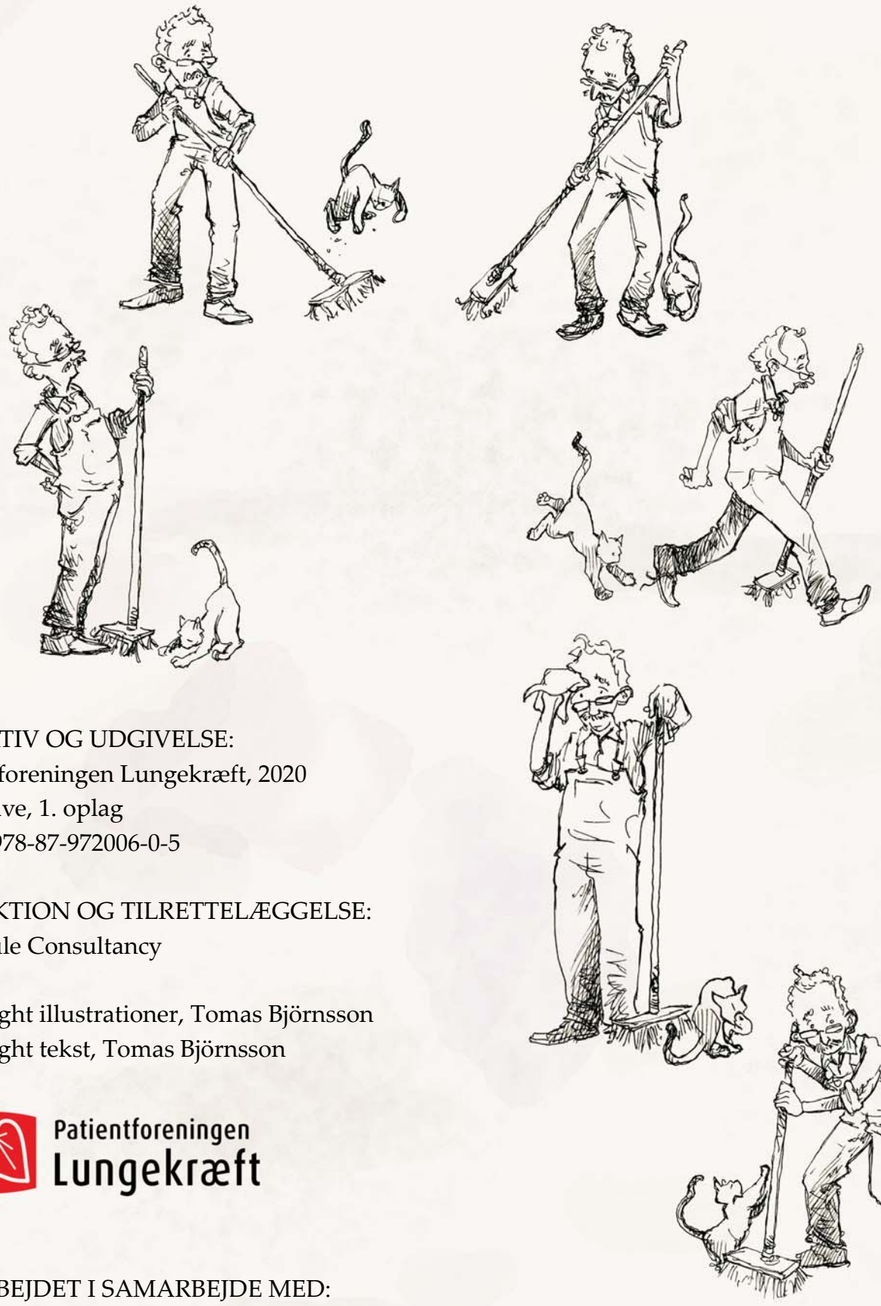

INITIATIV OG UDGIVELSE:
Patientforeningen Lungekræft, 2020
1. udgave, 1. oplag
ISBN: 978-87-972006-0-5

REDAKTION OG TILRETTELÆGGELSE:
Molecule Consultancy

Copyright illustrationer, Tomas Björnsson
Copyright tekst, Tomas Björnsson

Patientforeningen Lungekræft

UDARBEJDET I SAMARBEJDE MED:
Kristine Halling Kehlet, Kompetencecenter for Patientoplevelser, Region Hovedstaden

UDGIVET MED STØTTE FRA:
Bristol-Myers Squibb
Pfizer
Takeda
MSD

TOMAS BJÖRNSSON

Krølles Kælder

FORORD:

Dette er en bog om lungekræft for de lidt større børn i alderen 9-12 år. Med sin ligefremme og dagligdags indfaldsvinkel giver bogen information om lungekræft på en enkel og god måde, så barnet både får et indblik i ,og forståelse af, hvad lungekræft er.

Bogen er lagt an på, at barnet selv kan læse bogen, fulgt op af farverige og detaljerede illustrationer. Da bogens emne er alvorligt, anbefaler vi, at en voksen tager en snak med barnet omkring lungekræft – og hvad lungekræft betyder for jeres familie, hvis I har haft sygdommen tæt inde på livet.

Det er vores håb, at bogen kan være med til at skabe ro hos børnene og give dem en forståelse for, hvad deres kære gennemgår.

God læselyst

”Hvor havde du tænkt dig, at vi skulle skaffe de møbler fra?” Søren kigger spørgende på Mille.
”Arh, det finder vi ud af – vi kan jo spørge Krølle.”
De er på vej hjem fra skole og Mille havde lovet hele deres klasse, at de nok skulle skaffe alle møblerne til deres nye kreative værksted i klubben. Det var ikke noget nyt, at Mille havde været en smule kæphøj, og det var heller ikke noget nyt, at Søren allerede var begyndt at gruble over, hvordan de skulle slippe af sted med det.
Mille og Søren var tvillinger. De lignede hinanden på en prik - næsten. Søren var den ældste, 3 veer ældre end Mille, som deres mor plejede at sige. Og det var tydeligt, syntes Søren. Han var den eftertænksomme og Mille var den rapkæftede – Ellers lignede de næsten hinanden på en prik.

For enden af deres gade, lige ved deres opgang, ser de viceværten bakse rundt med et eller andet møbel. Hvad det er, kan de ikke helt blive enige om, men tungt ser det ud.
”Det er jo Krølle,” skråler Mille. ”Lad os spørge ham, om han kan skaffe møblerne.”

”Det er et bornholmerur og det bliver ikke lettere med tiden.” fortæller Krølle gennem et par grimme host, og de må da godt få det, men han er nu ikke helt sikker på, hvad godt det ville gøre i et kreativt værksted. ”Jeg tænker I skal have nogle lange borde, kom med.” hoster Krølle videre.
”En tidlig sommerforkølelse.” forklarer han Søren på vej ned i kælderen.

Krølles kælderrum var det vildeste tvillingerne kendte til. De elskede at komme derned. Det var kæmpestort. Det måtte strække sig langt ind under gaden, og så var der den der dør bagerst i lokalet, som Søren havde mange forestillinger om, hvad gemte på. ”Hvis jeg en dag finder nøglerne, skal jeg nok sige til.” havde Krølle lovet tvillingerne.
Kælderrummet var stablet fra gulv til loft med ting og sager. Reoler efter reoler med alskens ting skabte lange gange, der snoede sig rundt om møbler af alle slags. Det var et rent skatkammer. Mille havde fundet en trompet, hun bestemt mente, hun aldrig havde set før.
”Den har ligget der i mindst 35 år.” siger Krølle mens han bakser bornholmeruret på plads mellem et gammelt støvet arkivskab og et skævt klaver.

”Den er fra min tid i Amerika, da jeg spillede i jazzband,” Krølle havde fortalt dem historien før. ”Og hatten du står der med, Søren, er fra min tid som sømand på en Islandsk kanonbåd.” hoster Krølle. ”Forbandede hoste. Den holder aldrig op, men den er ikke så slem, som den gang jeg fik malaria i Guinea.” Deres far havde engang sagt, at de rolig kunne stole på Krølles historier og uden problemer lægge 50 procent til. ”Den mand har 27 timer i døgnet og har rejst mere end Marco Polo.” sagde han tit.
”Jeg finder møblerne til Jer, bare rolig. Det skal jeg nok nå, tiden er med mig.” Krølle roder sig i håret imens han roder rundt efter en kop til kaffen.

”Mor! Du må strikke et halstørklæde til Krølle, han er snotforkølet.” råber Miller mens hun triumferende kaster sin skoletaske fra entréedøren og direkte hen på dens plads i hylden over jakkerne.
”Det er bare en tidlig sommerforkølelse” råber far fra toilettet. ”Vi skal lige have Krølle til at fixe wc’et. Det løber.” Søren har allerede tapet den næste meters rør på deres kuglebane, som nu når flere gange rundt i tvillingernes værelse.

Ved middagsbordet bliver de efter en højlydt diskussion enige om farverne til Krølles nye halstørklæde. - Med den betingelse at deres mor måtte strikke halstørklædet i alpakagarn – for det er så dejligt blødt. Søren funderer lidt over Krølles tidlige sommerforkølelse, men far beroliger ham med, at det har han da også selv prøvet flere gange.
Og før de får sagt ”kæmpestor kuglebane,” ligger tvillingerne i deres seng og hvisker sammen inden de falder i søvn.

De næste dage gik som de plejede. Tvillingerne udvidede kuglebanen med de nyeste ting Krølle havde samlet sammen til dem. Og de havde for travlt med skole og venner til at bemærke, at Krølle ikke var på arbejde, som han ellers altid var hver eneste dag.

Men mandag morgen skete det, der bare ikke måtte ske. Det var lige præcis den dag Krølle havde lovet at have møblerne klar til dem – OG SÅ VAR HAN BLEVET SYG.
”Hvad? Det kan man sgu da bare ikke!” Mille er tydeligt fortvivlet og går rundt om sig selv, som hun altid gør i sådanne situationer.
”Det må være den sommerforkølelse, der har fået skovlen under ham.” Søren er mere rolig, men ved udmærket godt, at de nu vil få ballade med deres klassekammerater. ”Vi finder en løsning, han er sikkert tilbage i morgen.” Søren klør sig bekymret i håret. ”Jeg håber ikke at han er blevet sådan rigtig meget syg.”
”Læs beskeden!” Mille er tydeligt bekymret. ”Det ser ikke ud til, at han kommer tilbage lige med det samme.” De læser begge beskeden flere gange, inden de beslutter, at det her må være noget, deres forældre kan løse.

”Rolig unger, jeg ringer til administrationen i aften, og så finder vi ud af det med de møbler.” Deres far er halvt på vej ud af døren, da de fanger ham. ”Krølle har helt sikkert styr på det. Alle kan jo blive syge.” - Hvorefter han skubber dem ud på trappen og låser hoveddøren. ”Smut nu i skole, ellers kommer I for sent.”

Samme eftermiddag står tvillingerne igen foran Krølles dør og læser hans besked igen. Utålmodigt prøver Mille døren. ”Øv, den er låst.”
”Leder I efter Krølle?” Det giver et chok i Søren, men det er heldigvis bare HC, nabohusets vicevært. Tvillingerne kan godt lide ham. Han har aldrig travlt, er altid venlig og har altid nogle sjove bemærkninger til dem. Faktisk ligner han Krølle. Vildt hår, lidt mere skæg og altid venlig. Tvillingerne havde tit joket med, at det var en del af jobbeskrivelsen som vicevært. ”Krølle kommer ikke tilbage foreløbig.” HC roder med nogle nøgler. ”Han er på hospitalet. Noget med lungerne.” Han møver sig forbi tvillingerne og låser døren op. ”Er der noget jeg kan hjælpe med?”
”Øøh, nej.” Søren kigger på Mille. Hun er også i chok. ”Jeg tror bare vi går op.” siger han og trækker sin søster med sig.

”Indlagt, hvad! Tror du virkelig, at den forkølelse kan det?” Mille stirrer med store spørgende øjne på Søren.
”Sommerforkølelse, og nej, det tror jeg desværre ikke.” Han tænker sig lidt om, ”Jeg tror det er noget alvorligt. Mormor siger altid, at hun kun bliver indlagt, hvis det er virkeligt alvorligt.” Tvillingerne flår gadedøren op og springer op af trapperne, 3 trin ad gangen.

”Rolig nu, unger!” Deres far er ved at falde på vej ind af døren, mens tvillingerne overfalder ham med spørgsmål. ”Krølle er på hospitalet.” ”Har du snakket med administrationen?” ”Hvad er der sket?” De forsøger bogstaveligt talt at rive svarene ud af ham, imens de flår i hans overtøj.
Et minut efter sidder de alle i sofaen, tvillingerne, mor og far.
”Okay,” siger far og kigger på mor, som begynder, ”Krølle har fået lungekræft, han ligger lige nu på kræftafdelingen inde på Riget.” Der er stille i en uendelighed.
”Okay, er det sådan mega vildt farligt?” spørger Mille forsigtigt, men bliver afbrudt af et udbrud fra Søren ”HAN DØR! Man dør af lungekræft.” Søren stirrer panisk ned i sin telefon. ”Der står her, at man dør af lungekræft.”

”Rolig nu,” Mor rejser sig op og stiller sig foran tvillingerne. ”Ikke så hurtigt, Søren. Ja, man KAN dø af lungekræft, men det er ikke sikkert. Mange bliver helbredt.” Far lægger armen om Sørens skulder og tager telefonen ud af hans hånd og lægger den på bordet. ”Rolig nu. Søren. Lyt til din mor, ikke til din telefon.”
”Men han kan da ikke bare sådan lige dø.” hvisker Miller næsten. Hun sidder helt stift og stirrer ud i luften.
”Lungekræft er en kræftsygdom, der opstår i lungernes celler.” forklarer mor.
”Og man DØR af det!,” afbryder Søren.
”Ikke nødvendigvis,” siger mor tålmodigt, med en ikke helt overbevisende stemme, synes Mille. ”Men man kan godt dø af den.”
”Smitter det?” spørger Mille forsigtigt.
”Hvor lang tid går der, før man dør?” råber Søren, mens han igen læser på sin telefon.
”Okay. Læg så den telefon væk, Søren.” Mor lyder langt mere sikker nu og fortsætter ”Nej, det smitter bestemt ikke, og jeg har hørt, at kram er rigtig godt for Krølle. Og som jeg sagde før, så er det bestemt ikke sikkert at man dør af det.” Mor kigger beroligende på dem.
”Men man kan...,” hvisker Søren.
Far klemmer Søren om skulderen. ”Ja, man kan godt dø af det, men Krølle er stærk og vi håber på det bedste.”

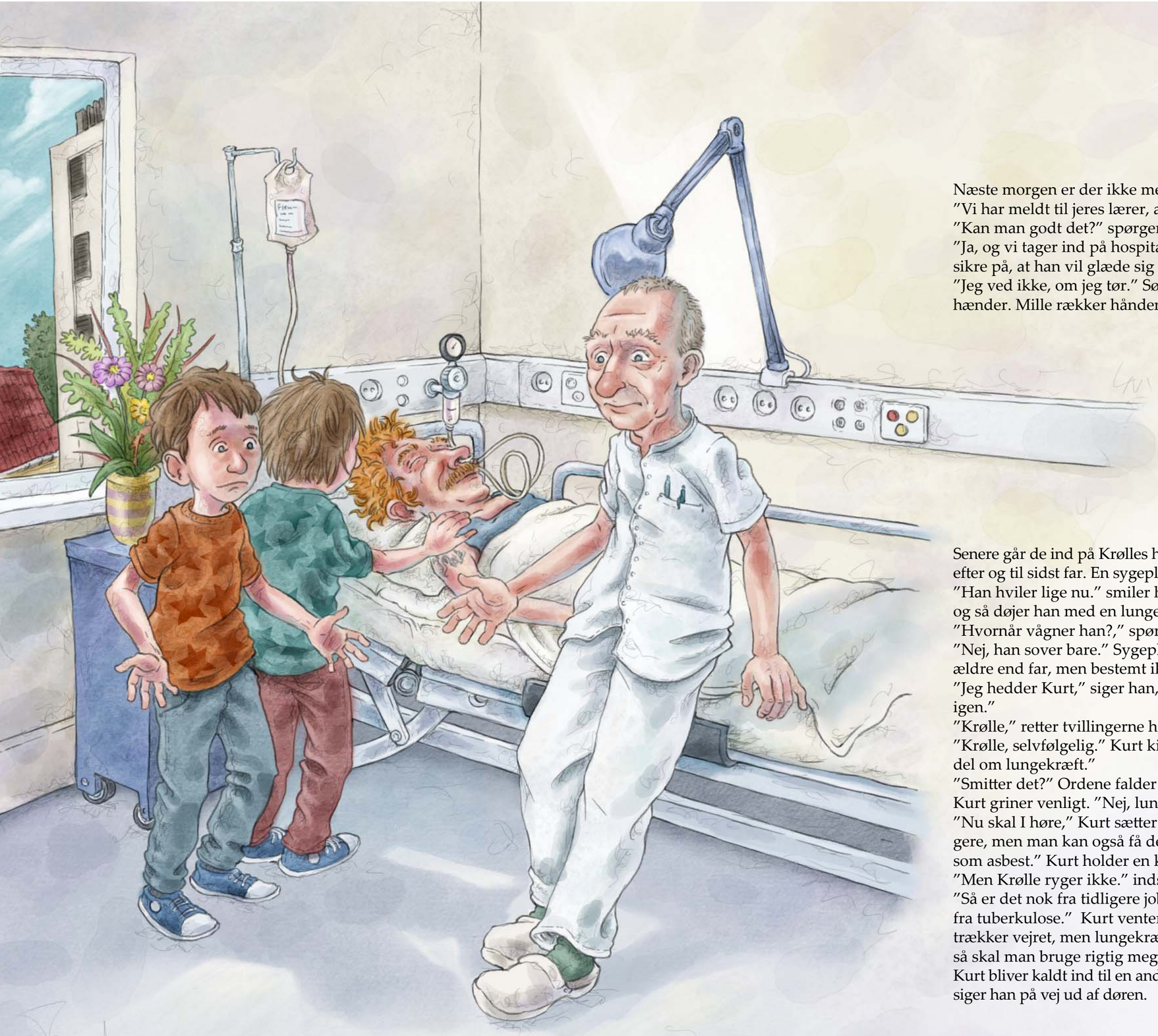

Næste morgen er der ikke meget snak fra tvillingerne.
”Vi har meldt til jeres lærer, at vi henter jer tidligere fra skolen.”
”Kan man godt det?” spørger Søren undrende.
”Ja, og vi tager ind på hospitalet og besøger Krølle. Vi har talt med hans familie, og de er sikre på, at han vil glæde sig til at se Jer to hundehoveder .”
”Jeg ved ikke, om jeg tør.” Søren skubber stolen ud fra morgenbordet og kigger ned i sine hænder. Mille rækker hånden ind over bordet ”Selvfølgelig gør du det. Jeg er der jo også.”

Senere går de ind på Krølles hospitalsstue. Mor først, så kommer tvillingerne næsten listende efter og til sidst far. En sygeplejerske, står bøjet over sengen, hvor Krølle ligger.
”Han hviler lige nu.” smiler han til dem. ”Han har lige været igennem sin første behandling og så døjer han med en lungebetændelse.”
”Hvornår vågner han?,” spørger Mille ”Er han død?” udbryder Søren.
”Nej, han sover bare.” Sygeplejersken er en venligt udseende mand, han må være ret meget ældre end far, men bestemt ikke så gammel som Krølle, tænker Mille.
”Jeg hedder Kurt,” siger han, ”Og jeg skal passe på Leif, og hjælpe ham til at blive rask igen.”
”Krølle,” retter tvillingerne ham i kor. ”Han hedder altså Krølle.”
”Krølle, selvfølgelig.” Kurt kigger lidt på tvillingerne. ”Har I nogle spørgsmål? Jeg ved en del om lungekræft.”
”Smitter det?” Ordene falder ud af Milles mund.
Kurt griner venligt. ”Nej, lungekræft smitter bestemt ikke.” Far og mor smiler til Kurt.
”Nu skal I høre,” Kurt sætter sig på sengekanten. ”Lungekræft rammer hovedsageligt rygere, men man kan også få det fra bl.a. kraftig luftforurening, arsen eller byggematerialer som asbest.” Kurt holder en kort pause.
”Men Krølle ryger ikke.” indskyder Mille. Far rømmer sig i baggrunden.
”Så er det nok fra tidligere jobs han har haft.” forklarer Kurt videre. ”Man kan også få det fra tuberkulose.” Kurt venter lidt og fortsætter så. ”Som I ved, sørger lungerne for at vi trækker vejret, men lungekræft ødelægger lungerne lidt efter lidt, så man ikke får nok ilt – så skal man bruge rigtig meget energi på at trække vejret, og det tærer meget på kræfterne.”
Kurt bliver kaldt ind til en anden patient. ”Krølle vågner nok lige om lidt, bliv bare siddende.” siger han på vej ud af døren.

Så snart Kurt er ude, slår Krølle øjnene op. ”Jeg rævesov bare.” griner han mellem et par host. Tvillingerne jubler og sætter sig på sengekanten. ”Jeg er blevet udredt og har fået min første behandling.” begynder Krølle, som om han kan læse deres tanker. ”Jeg er blevet scannet og undersøgt i alle ender, og den er god nok. Jeg har sgu lungekræft.”
”Hvad skal der nu ske?” spørger far bekymret. Han har taget mor i hånden.
”Kemo i et stykke tid, siger de kloge.” Krølle er blevet lidt mere alvorlig. Han kigger på børnene og siger trøstende ”Bare rolig, jeg skal bare lige over lungebetændelsen, så kommer jeg hjem igen - tiden er med mig.”
De snakker lidt. Tvillingerne fortæller om kuglebanen, og far minder ham om, at han godt må se at blive rask hurtigt, for toilettet løber.
Lige inden de skal gå, fisker Krølle noget ud af skuffen. ”Hov! Se her hvad jeg har fundet.” Han har en gammeldags nøgle i hånden, som han rækker til Mille. ”Den er til Jer to, og jeg tror den vil løse nogle af Jeres problemer.” Han smiler hemmelighedsfuldt til dem.
”Hvad er den til?” spørger Mille, imens hun grundigt undersøger nøglen.
”Det siger jeg ikke. Spørg HC om hjælp. Hvis han har sovet ordentligt, er det muligt at han kan bruge sin i øvrigt udmærkede knop. Der går lidt tid, før jeg er tilbage med kosten. Han kan hjælpe Jer,” Krølle smiler sit varme smil, ”Og ellers må I jo gå på opdagelse.”

På vej hjem fra hospitalet siger Søren ”Jeg er glad for at vi besøgte Krølle. Jeg tror jeg synes det er lidt nemmere at forstå nu – og Krølle havde det da godt ik’?”
”Det var godt...” siger far i en ikke helt overbevisende tone, og Søren lægger godt mærke til, at han ikke svarer på det sidste spørgsmål. Resten af turen hjem synes at vare en evighed, og de siger ikke meget til hinanden. Alle har travlt med at kigge på ingenting, ud af deres eget vindue.

Næste dag i sidste time rejste Mille sig op og fortalte klassen at deres ven Krølle var blevet meget syg. Hun sagde ikke hvad han fejlede, men at han stadigvæk godt kunne skaffe møblerne, og at der var styr på det. De var bare lidt forsinkede. Der var helt stille i klassen og Søren syntes Mille var mega sej. OK, hun var måske lidt kæphøj, men hun var aldrig bange for at redde trådene ud, hvis Søren ikke magtede det, og denne gang syntes han det var lidt svært. Det vidste Mille, og Søren var sikker på, at det var den der tvillingeting, de havde. Det der med at vide, hvad den anden føler uden at sige det først.
”Jeg sagde ikke det med lungekræft. Det var for svært.” siger Mille på vej hjem.
”Det ved jeg,” smiler Søren. ”Vi må have fat i HC.”

HC er ikke svær at finde. Han står faktisk foran deres gadedør, og er ved at låse den op for Fru Jensen, der har glemt sine nøgler.
”Når man snakker om solen, så kommer der to af den,” griner han til tvillingerne og hjælper Fru Jensen ind. ”Hvad kan jeg gøre for Jer?”
”Vi har fået den her af Krølle.” De rækker HC nøglen, og han kigger nysgerrigt på den. ”Okay, og ved I, hvor den passer? Der er ret mange døre i de her bygninger og endnu flere, hvis man tæller dem i kældrene med og ikke mindst dem på loftet.” blinker han skælmsk til dem.
”Er der loftrum? Fedt!” Søren ser ud til allerede at have planer.
”Vi tror det er til den hemmelige dør i Krølles kælder.” siger Mille spændt.

”Tror du Krølle dør?” spørger Søren forsigtigt HC på vej ned af trapperne til Krølles kælder.
”Hmmm, det ved jeg ikke.” HC roder lidt med døren, men stopper op og ser på tvillingerne.
”Hvis han gør, så tæver jeg ham sgu. – Nej, jeg tror ikke Krølle dør, tiden har altid været med ham.” Han åbner døren til kælderen. ”Men jeg ved det faktisk ikke, lungekræft er rigtig skidt.” De går ind i mørket, hvor HC finder en kontakt til lyset.
”Jeg tror jeg ved, hvilken dør den her nøgle passer til.” Han vifter nøglen over sit hoved og går ned mod den bagerste dør i kælderrummet.
”Den hemmelige dør...” hvisker tvillingerne forventningsfuldt til hinanden.

At komme igennem kælderrummet ned til den hemmelige dør var som at kæmpe sig igennem en vild jungle. Det var som om tingene formerede sig i løbet af natten.
"Hvor kommer alt det her fra?" spørger Søren, imens han kanter sig imellem to kæmpe kommoder.
"I vil blive overraskede over alt det guld folk smider ud." forklarer HC, mens han kæmper for at komme igennem samme smalle passage.

"OK, nu er det så sandhedens øjeblik." HC kan godt lide at dramatisere ting, og langsomt fører han nøglen op mod låsen. Tvillingerne følger nøje med og jubler da klikket lydder fra låsen.
Det var som et ægte skatkammer, på nær fraværet af diamanter, men Mille er begejstret. "Det er jo helt vildt det her!" Hun smider sig i noget, der bestemt ligner en kongestol. "Se lige Søren, et ægte skelet." Mille peger begejstret på skelettet, der er bundet op på et stativ, lige som det, de har i biologilokalet. Det må bare være vaskeægte det her, tænker Mille begejstret.
"Jeg har fundet et brev," Søren viser et halvkrøllet stykke papir frem, "Og det er til os." Han begynder at læse højt.

"Kære Mille og Søren, Jeg tror, at jeg hellere må tage til lægen og få tjekket de gamle lunger."- "Han har skrevet det før han blev rigtig syg" konstaterer Søren og fortsætter *"Hvis jeg ikke er tilbage med det samme, har jeg her samlet en masse spændende ting. Jeg er sikker på, at der er møbler og ting nok til Jeres krea-rum – og ja, Mille, I må godt tage skelettet med. Og hvis I lokker HC rigeligt med kiks, vil han rigtigt gerne hjælpe Jer. Kærlig hilsen Krølle"*
Mille hviner af fryd, og HC grynter lidt over den sarkastiske bemærkning i brevet.
Og så begynder tvillingerne, med god hjælp fra HC, at rode igennem Krølles hemmelige skatkammer. Det er ikke småting de finder. Udover skelettet, selvfølgelig, er der flere borde, et ægte gammelt tegnebord, flere bulede, men ellers fine arkitektlamper, arkivskabe, kommoder til store stykker papir, skuffedarier, en udstoppet grævling, en magisk olielampe osv. osv.
"Bare Krølle var her." Søren kigger lidt trist på sin sodavand., som HC havde fundet i Krølles køleskab.
"Han skal nok være tilbage snart, jeg savner ham også." beroliger HC dem. "Men jeg tror, vi skal bede Jeres far om hjælp til at få alt det her op på gaden." Han peger på alle de fantastiske ting, de har fundet, og Søren tænker, at det vil blive et fantastisk krea-rum. "Du gjorde det igen, Mille." siger han glad til sin søster.
Med hjælp fra deres far og moralsk støtte fra Fru Jensen, der er kommet med chokoladeboller, selvom klokken nærmede sig halvsyv, får de båret deres fund op på gaden og læsset Krølle og HCs kæmpe trækvogn.

De næste uger gik med at ordne Krea-rummet. Både deres lærer og klassekammeraterne var vildt begejstrede for Krølles ting.
”Det er jo ren antik, halvdelen af det.” Deres lærer havde haft svært ved at forstå, at de kunne skaffe så mange fine ting. Men som Mille forklarede hende ”Du vil blive overrasket over alt det guld, folk smider ud.”

HOSPITAL
AMB

Tvillingerne har fået lov til at komme med Krølle på hospitalet, for se ham få sin kemoterapi, og fortæller ham blandt andet om succesen med krea-rummet. Han bliver selvfølgelig glad, men det er tydeligt for alle, at kemoterapien, og ikke mindst lungekræften, tager hårdt på ham. Under et af deres besøg forklarer Kurt dem lidt om behandlingen.
”Desværre er det ofte sådan, at vi ikke er så gode til at reagere på kroppens signaler.”
”Jeg kan da godt mærke når jeg skal på toilettet.” griner Krølle. Humor har han stadigvæk.
”Ja, det jeg mener er,” fortsætter Kurt ”Hvis man identificerer kræften i tide, kan man ofte bortoperere kræftknuden eller en hel lunge, hvis det er nødvendigt. Så behøver man ikke nødvendigvis et langt og opslidende behandlingsforløb.”

På Sørens opfordring forklarer Kurt dem lidt om behandlingen. ”Lungekræft rammer jo cellerne i lungerne, og alt afhængig af, hvilke celler den rammer og hvor stor kræftknuden er, er der flere behandlingsformer: Operation, hvor man fjerner den lungeflap eller den lunge kræften sidder i. Kemoterapi er en medicinsk behandling, der standser kræftcellernes deling på forskellige måder. Ved målrettet behandling identificerer man det ødelagte område i lungen og påvirker signalvejene i kræftcellerne, som har betydning for kræftens evne til at vokse og sprede sig. Og så kan man for eksempel give immunterapi, der aktiverer immunsystemet eller fjerner kræftens evne til at forsvare sig mod angreb fra immunsystemet. Strålebehandling er en behandling med kraftige røntgenstråler, som dræber kræftcellerne og sørger for, at de stopper med at dele sig.” Han kigger på tvillingerne, der har sat sig på en ledig stol og fortsætter ”Vi har valgt at det bedste og mest effektive for Krølle er kemoterapi.”
”Og det er noget med kemikalier, som dem i vaskeskabet, og så taber man alt håret.” indskyder Søren sådan ret overbevisende til Mille.
”Nah, ikke helt.” siger Kurt. ”Kemoterapi er en medicinsk behandling med cellegift som kan bremse kræftcellernes deling. Behandlingen kan enten gives gennem en blodåre eller som tabletter. Krølle får det gennem en blodåre.” Kurt kigger spørgende på tvillingerne, der er blevet stille.
”Kemoterapi påvirker kræftcellerne, men desværre også kroppens raske celler og kan derfor give bivirkninger, som for eksempel kvalme, træthed og kun i nogle sjældne tilfælde hårtab.” Han venter lidt før han fortsætter. ”I må gerne spørge om alt.”
”Dør han, altså - undskyld Krølle?” Søren har lidt svært ved at få sagt det sidste, men det hjælper, at Krølle lægger sin hånd på hans og smiler.
”Alle former for kræftsygdomme er noget rigtig møg.” siger Kurt. ”Ja, nogle af dem kan man dø af, men de fleste kan vi holde nede, heriblandt lungekræft, og igen, andre former for kræft kan vi faktisk helbrede.”

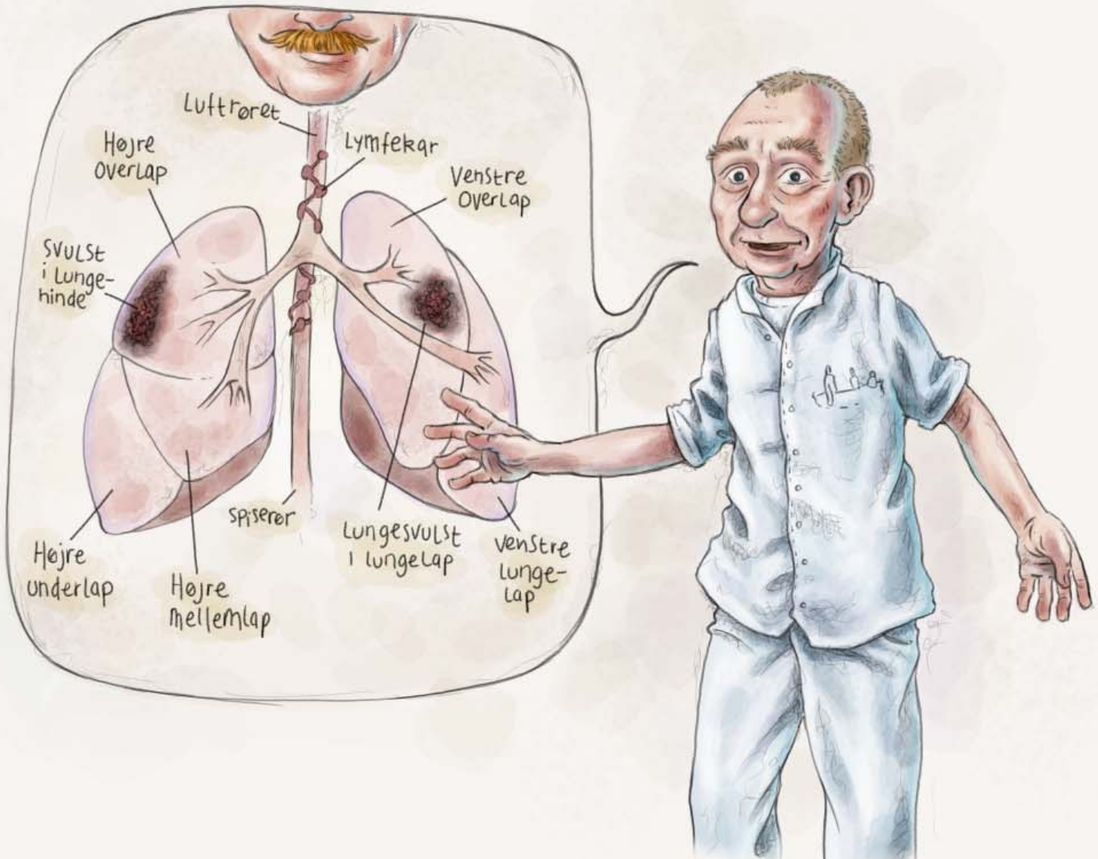

Tvillingerne havde selv taget bussen til hospitalet. Det havde de gjort et par gange, og flere af personalet på kræftafdelingen hilste genkendende på dem, når de kom på besøg.
”Tror du han kommer til åbningsdagen af krea-rummet?” spørger Mille Søren mens de står og venter på bus 6a. Inden de gik, havde de givet Krølle en invitation til åbningsdagen af deres nye kreative værksted.
”Han ser godt nok syg ud, og jeg kan ikke lide, hvis han også taber håret.” Søren er tydeligt bekymret, så Mille forsøger at muntre ham lidt op. ”Lex Luthor er også skaldet og han er da mega sej, selvom han er skurken. Måske kan han bygge en maskine, der kan helbrede kræft.” griner hun, selvom hun også har en mærkelig fornemmelse i maven. ”Desuden siger Kurt jo, at det kun er sjældent at man taber håret.” De diskuterer superskurke på vej hjem i bussen, og det hjælper lidt på humøret.

Dagen kommer hvor krea-rummet skal indvies. Rummet ser fantastisk ud, pyntet fra gulv til loft. Faktisk har Mille og Søren aldrig set så fedt et kreativt værksted før. Og det er fyldt med Krølles ting. De er begge ved at sprænges af stolthed. Men det bedste er, at Krølle var kommet.
Far har hentet ham og lovet Krølles kone Marianne, at de nok skal passe godt på ham. Krølle har tabt sig og er ikke så sikker på benene, som han plejer at være, men det har nu ikke stoppet ham fra at udfordre Søren i en basketballkamp, Mano a Mano, da han ser Sørens bekymrede udtryk. Der var også et par af de andre børn, der var blevet lidt forskrækkede ved synet af Krølle, men da de hører om Krølles udfordring, er stemningen høj igen.

"Det må man nok sige," siger Krølle glad. "Det er jo lige før jeg skal låne jeres paryk til festen," smiler han og peger på den stribede klovneparyk skelettet har fået på, mens han forsigtigt sænker sig ned i kongestolen, Mille har forelsket sig i.
"Det er faktisk mest min plads, men du må rigtig gerne låne den." forsikrer hun ham glad og kryber op ved siden af ham. "Dit hår er fint, men jeg tror parykken vil passe dig perfekt." griner hun. "Du ser altså ret syg ud." siger Søren direkte og bliver næsten helt flov, men det flyver bare ud af ham. "Det er jeg også, Søren," Han tager begge deres hænder. "Men bare rolig, tiden er med mig."

Hvad der sker for Krølle, er svært at sige. Jo, han kan godt dø af lungekræften, hvis den spreder sig. Men han kan også få et godt liv, med de eftervirkninger kræften har, hvis Kurt får styr på den. Jeg ved det ikke selv, men jeg håber på det bedste. Hvad tror du, der sker?

Slut

LUNGEKRÆFT

Her kan du læse lidt mere om de behandlingsmetoder, Kurt og hospitalet kan bruge til at fjerne den lungekræft, der ødelægger i Krølles lunger.

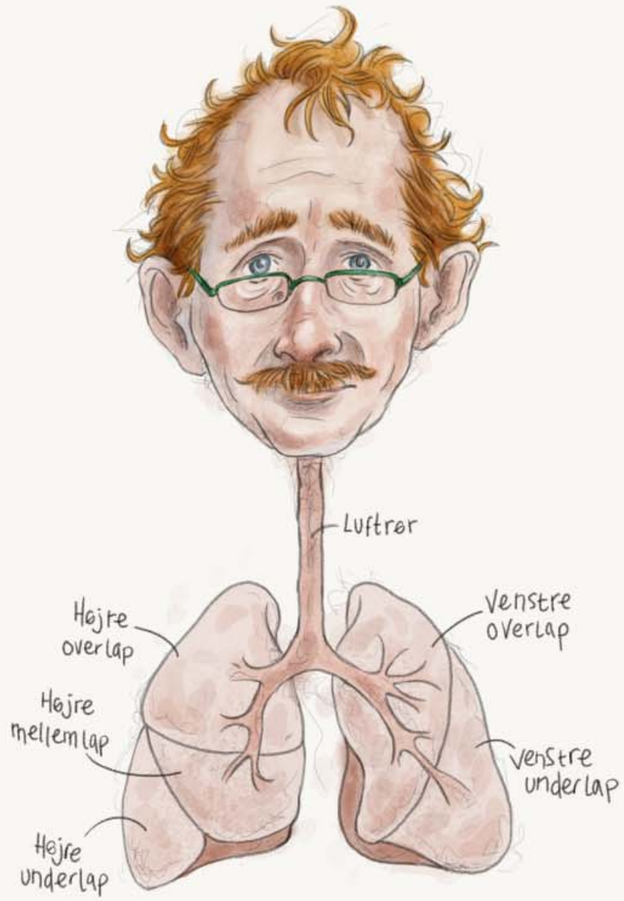

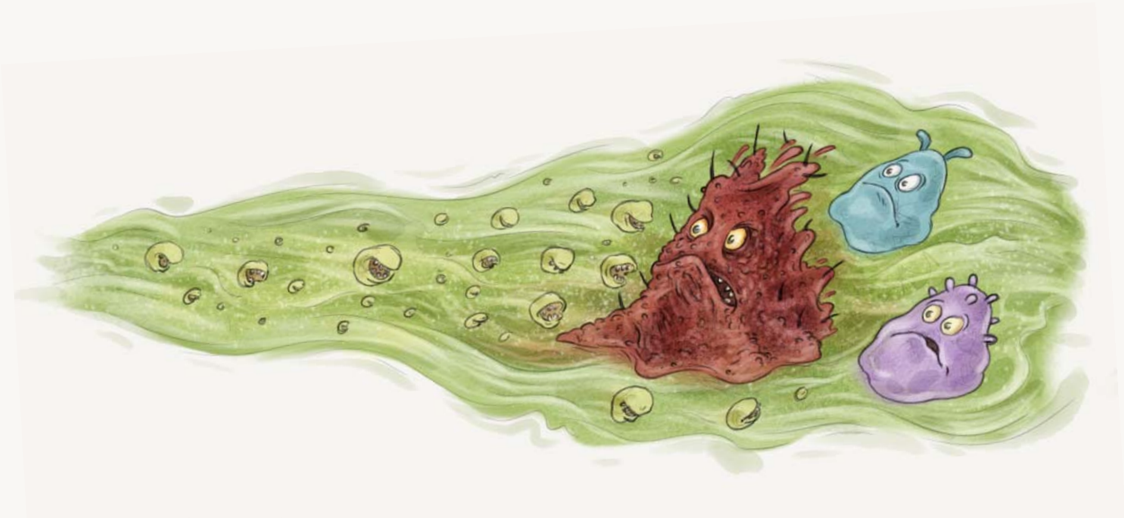

KEMOTERAPI

Når man får kemoterapi, skal man nogle gange sidde længe i en stol, mens man får sprøjtet noget medicin ind i en blodåre gennem en lille plastikslange, der bliver sat fast på ens arm. Man kan også få kemoterapi, som en pille, man skal sluge. Medicinen hjælper med at få kræften til at forsvinde, men den er også meget stærk og hård for kroppen.

Mange bliver meget trætte eller får kvalme, når de får kemoterapi. Der er også nogen, der taber deres hår og kommer til at se helt anderledes ud. Det kan man godt blive forskrækket over, men man vænner sig til det, og håret vokser ud igen, når man stopper med at få

OPERATION

Når man opererer, betyder det, at lægen fjerner det fra kroppen, som sygdommen sidder i. Det kan man hos nogen, men ikke alle. Hvis man er blevet opereret, skal man også ofte have kemoterapi eller nogle gange stråling bagefter for at fange al kræften. Når man er blevet opereret, kan man godt blive meget træt og have brug for hvile og ro.

IMMUNTERAPI

Immunterapi minder lidt om kemoterapi. Det bliver også sprøjtet ind i en blodåre igennem en lille plastikslange.

Det smarte ved immunterapi er, at den hjælper kroppen til selv at bekæmpe kræften. Kroppen har et jo et immunforsvar, som består af en masse små soldat-celler, som angriber fjender som virus, bakterier, infektioner og kræft. Kræftceller kan være noget så snu og gemme sig for soldat-cellerne. Men her hjælper immunterapien til. Den får kræftcellerne til at afsløre sig selv, og den gør soldat-cellerne stærkere og bedre til at gøre kål på kræften.

Oftest får man det ikke dårligt af immunterapi. Måske bliver man lidt træt i et par dage. Og en sjælden gang imellem kan man få det lidt småskidt, så man skal indlægges på hospitalet et par dage, så man kan få hvile og ro.

STRÅLEBEHANDLING

Når man får strålebehandling, ligger man under en maskine, der skyder med gennemsigtige stråler, lige ind på kræften. Røntgenstråler hedder de. Så drøner de ind og rammer de små kræftceller og slår dem i stykker. Det gør ikke ondt at blive ramt af strålerne, men man kan få meget ondt i huden, hvis man får stråler samme sted mange gange.

KYS, KRAM OG RO

Søde ord og kys på kinden er næsten lige så godt som medicin.

Den der er syg, er også meget træt og har brug for ro og middagslure. Du kan hjælpe med at lave et roligt sted, hvor man kan slappe af og sidde lidt alene.

PATIENTFORENINGEN LUNGEKRÆFT

Patientforeningen Lungekræft er en frivillig forening, der støtter lungekræft og lungehindekræftpatienter og deres pårørende. Foreningen arbejder for at udbrede kendskab til lungekræft og lungehindekræft og afholder årligt flere forskellige arrangementer, der skal sætte fokus på området. Samtidig udgiver foreningen mange forskellige materialer, herunder en håndbog for patienter og pårørende, diverse pjecer samt dialogbøger, målrettet børn.

Du kan læse mere her: www.lungekraeft.com og kan altid kontakte foreningen på info@lungekraeft.com

KRØLLES KÆLDER

Krølles kælder er et ægte skatkammer, fyldt med de mest eventyrlige ting og sager. Alt det Søren og Mille har brug for, til at skabe skolens nye krea-rum.

Men ikke alt går lige så nemt som tvillingerne havde håbet, for deres ven Krølle bliver syg - rigtig seriøst syg.

Dette er en historie om lungekræft for de lidt større børn i alderen 9-12år.
Med sin ligefremhed og dagligdagsvinkel giver bogen information om, hvad lungekræft er.

978-87-972006-0-5
9 788797 200605